

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

796:613.7

Szerző:

Hely

Cím: A legrégibb svábhegyi nyaralók

Idő

"1920"

Forrás:

Új Nemzedék.

Személy

Br.

1920. VI. 27.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Olc)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapest főváros házinymdája 1919.

— (A legrégibb svábhegyi nyaralók.) A Svábhegy még vadonmagány volt, csöndes, titokzatos, regényes, mikor a legnagyobb magyar regényíró és a legbölcsebb nyári munkaotthonul maguknak itt házat építettek. A szabadságharc utáni elnyomás első éveiben (mert voltak azóta is többféle elnyomatásaink) Jókai svábhegyi villájában írta csudaszép regényeit s a Karthausi ábrándoslelkű alkotója eszmegazdag körmondatait, nagy elméjének mindent besugárzó gondolatait itt vetette papírra: a Karthausi-lakban. Valószínűleg Jókai és Eötvös József báró voltak a legrégibb svábhegyi nyaralók s mindmáig s talán minden időkre: a leghiresebbek. A Svábhegy áldásos magányt juttatott nekik s gyümölcsöző nyarakkor ez a két szellemóriás hatalmas termékekkel gazdagította a magyarság lelki kincsesházát. Mettyivel szegényebbek volnánk nélkülok, mi szegény, szegény magyarok!... (Bocsássák meg e szerény sóhajt jeles árdragító fajmagyarjaink!) A fájdalmát-bánatát is csak titokban szenvedhető magyarság akaraterejének edzésére, reményének élesztésére a humor különös isteni adományával gondolt-tervelt Jókai s a megalapítandó élclap már megvalósulásra készen éledzett elméjében, csak épp a megfelelő cím, a név hiányzott még. Ekkor jelent meg az égen egy üstökös s az Isten otthona felé aggódva, kérőleg tekintő szomorú magyar szemek az égi jeltől valami csodás fordulat közelségét olvasgatták-magyarázták ki reménykedőleg. Talán kardnak vélték a ritka csillag hosszú, lehajló fényes sugárszályát, mely kivívja, diadalra juttatja az elnyomott nemzet igazát. Jókai elmerengve régi villájából a csillagot nézi, nézi s megtalálta élclapja nevét: Üstökös. Az őszerejű tiszta magyar humor aranyát közel félszázadon át ragyogtatja lapjairól nemzetére: borut oszlat, csüggeteg, fagyos lelkekre vigaszmeleget áraszt, a remény aranyesőjét hinti s a letarolt magyar föld zöldelni kezd s az aranyesőre a felszabadulás életető aranykalásza kezdenek hullámszni... És ma?!... Gondol-e valaki igy, ha már így alkotni nem is képes, a Svábhegy jómódu, gazdag és dús gazdag nyaralói közül?! Ki érez ma ott így a szenvedő magyar nemzetet?!... Él-e még valami a Svábhegyen a két legrégibb svábhegyi nyaraló: Jókai és Eötvös szelleméből?!...